

En demokratisk rettighet

Å stanse meninger som man ikke liker ble gjort av Hitler, Stalin, ayatollah Khomeini og andre. Da dør det vi kaller demokrati. Hva norsk innvandringspolitikk angår, er det ingen mangel på propaganda. Anette Thommesens NOAS og Khalid Salimis «Antirasistisk senter» betales over statsbudsjettet. Dessuten slipper talsmenn for innvandring til i NRK, der en programmaker nylig fikk en pakistanerpris, og i skole-

ne. Det har vært et meningspress for innvandring som gjør at avisinnlegg mot innvandring oftest er anonyme. Interessant å vite hvem som står bak dette meningspresset. Det nærmer seg ensretting.

Jeg skrev litt om problemene i Tyskland, der det nå er sterke krefter i de fleste partier for å hindre at landet overstrømmes av fremmede som man MÅ ta seg av uten hensyn til om landets egne arbeidsløse og hussøkende må stille bak. De færreste av «asylsøkerne» er virkelig forfulgt.

Jeg er ikke i tvil om at båtflyktningene fra Vietnam er virkelige flyktninger og heller ikke at iranere som er forflyttet halve jorden rundt for å komme til Norge, er flyktninger. Men det er et faktum at mindre enn fem prosent av de vi kaller «flyktninger» virkelig har behov for asyl. Ingen vil se på «flyktninger» som kan reise hjem igjen på ferie, eller hente seg livsledsager i hjemlandet, som virkelige flyktninger. Det må være tillatt å peke på kulturkollisjoner som oppstår når folk med annen kultur og annen religion fra den tredje verden kommer til Norge. Jeg synes det er helt meningsløst at folk som ikke kan norsk og derfor ikke kan følge med i hva som foregår i det norske samfunn skal få stemmerett. Det er folk enige i, men er ikke blitt spurt.

En eldre dame som har erfaring som fostermor for afrikanske barn, har i en lokalavis spurt om mine skrivelser ikke kan stoppes. Det er hennes demokratiske rett. Det er min rett å skrive dette svaret. Innvandringspolitikken er tredd nedover hodet på oss. Det verste er den ensidige propagandaen for. Det blir demokratiets død når folk ikke tør si hva de mener om den.

Anton Olstad
amatørhistoriker

HA

23/10-1992

102587

H.7 10/10-92 Er det ingen som kan stoppe Anton Olstad?

I årevis har Anton Olstad fått slippe til under «Ordet er fritt». Stadige drypp, og alltid om det samme: innvandrernes pengeforbruk, deres forakt for eiendomsrett, deres uforholdsmessige del av kriminalitet, deres utnyttelse av våre sosialmidler, i det hele tatt innvandrernes trussel mot vårt samfunn.

Når vi leser navnet Anton Olstad, vet vi hva det handler om, og vi synes kanskje synd på en gammel mann som er så opphengt. Men likevel, vi er redd for at slike små drypp kan virke skadelig på opinionen. Er ordet så fritt at ingen kan stoppe ham? Arne Myrdal får da i det minste motstand!

Halldis Bø.